

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og hendes medfølgende barn fra Pakistan. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren er pakistaner og kristen af trosretning fra Islamabad i Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Klageren har som asylmotiv henvist til, at hendes ægtefælle var præst, og at hun var en del af kirken som følge heraf. Klageren oplyste, at hendes ægtefælle på et tidspunkt havde sørget for, at en muslimsk kvinde blev gift med en kristen mand, og at han i den forbindelse havde modtaget trusler. Klageren henviste i øvrigt til sin tidligere ægtefælles asylmotiv.

Klagerens og hendes barns opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, blev [i slutningen af] 2014 inddraget af Udlændingestyrelsen med den begrundelse, at opholdstilladelse var opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1.

Flygtningenævnets flertal finder grundlag for at stadfæste Udlændingestyrelsens afgørelse og således inddrage klagerens og hendes barns opholdstilladelse.

Flygtningenævnets flertal har ved vurderingen lagt vægt på, at klagerens asylmotiv er identisk med det asylmotiv, som er behandlet under klagerens tidligere ægtefælles asylsag. Klageren og [hendes tidligere ægtefælle] indgik ægteskab i 1994. Klageren og [hendes tidligere ægtefælle] er i 2014 blevet separerede. Flygtningenævnet har under nævnsmødet den 24. marts 2015 behandlet sagen vedrørende Udlændingestyrelsens inddragelse af [hendes tidligere ægtefælles] opholdstilladelse, og et flertal af nævnets medlemmer har fundet grundlag for at stadfæste Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnets afgørelse lyder således:

”Klageren er pakistaner og kristen af trosretning fra Islamabad i Pakistan. Ansøgeren har oplyst, at han har uddannet sig til og arbejdet som præst i Pakistan.

Klageren har som asylmotiv henvist til, at han i 2011 fik problemer i Pakistan som følge af, at han i sit præsteembede havde viet en muslimsk kvinde til en kristen mand. Dette havde skabt vrede i lokalbefolkningen, hvilket blandt andet førte til, at imamen i byen udstedte en fatwa mod ham, hvorfor han flygtede fra Pakistan.

Klagerens opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, blev [i slutningen af] 2014 inddraget af Udlændingestyrelsen med den begrundelse, at opholdstilladelse var opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1.

Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer finder grundlag for at stadfæste Udlændingestyrelsens afgørelse og således inddrage klagerens opholdstilladelse.

Flertallet har ved vurderingen lagt vægt på, at de oplysninger, der er indeholdt i de centrale dokumenter og erklæringer, som klageren har fremlagt under asylsagen, må anses for at være urigtige og fremskaffet til brug for behandlingen af asylsagen. Dokumenterne og erklæringerne er

anvendt til at understøtte helt afgørende punkter i forklaringen om asylmotivet, herunder især at klageren som præst har forestået en vielse af en kristen mand og en muslimsk kvinde.

Der henvises til Udenrigsministeriets hørings svar [fra foråret] 2013, hvoraf det blandt andet fremgår, at organisationen [NFPF] ikke findes på den adresse, der er anført på det omhandlede dokument, at kirken [A] ikke stemmer overens med nogle af de fire kirker, der fandtes i det angivne område, og at adspurgte i området ikke var bekendt med en kirke af det pågældende navn. De adspurgte i området var heller ikke bekendt med den præst, [RR], der angiveligt har udarbejdet en af de centrale erklæringer, som klageren har fremlagt under sagen. Det fremgår i øvrigt af hørings svaret, at der på advokat [RM's] adresse ligger et Youth Hostel.

Det forhold, at klageren for nylig har fremskaffet et foto, hvorefter der angiveligt nu findes et skilt for advokaten på den anførte adresse, kan ikke føre til at forkaste rigtigheden af Udenrigsministeriets hørings svar [fra foråret 2013].

Flertallet henviser i øvrigt til, at klageren har afgivet en divergerende, upræcis og usammenhængende forklaring om væsentlige forhold og omstændigheder, der knytter sig til oplysningerne i de nævnte dokumenter og erklæringer. Han har under asylsamtalen [i foråret 2012] blandt andet forklaret, at han under sit arbejde i kirken [A], fik 20.000 rupees om måneden, der blev betalt af Bishop [RR], under partshøringen [i efteråret] 2014 har klageren derimod forklaret, at han slet ikke havde mødt Bishop [RR], og at han i øvrigt ikke husker biskoppens navn. Han havde ikke nogen kontakt til biskoppen. Klageren har endvidere forklaret divergerende om præsteuddannelsens længde, idet han under asylsamtalen [i foråret 2012] har forklaret, at præsteuddannelsen tog tre måneder, mens han under partshøringen [i efteråret 2014] har oplyst, at han efter et kursus på seks måneder kunne blive protestantisk præst. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at klageren på overbevisende måde har været i stand til at forklare divergenserne.

På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal efter en samlet vurdering, at klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er opnået ved svig, og at der derfor er grundlag for at forkaste forklaringen om asylmotivet.

Det er herefter spørgsmålet, om opholdstilladelsen skal inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, og ved denne afgørelse skal der i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1, tages stilling til, hvorvidt inddragelsen vil virke særligt belastende for klageren.

Flygtningenævnets flertal lægger ved proportionalitetsafvejningen mellem den udviste svig og klagerens familie og privatliv vægt på, at klageren er indrejst i Danmark [i sommeren] 2011, og at han derfor har opholdt sig i landet i mindre end fire år. Klageren taler ikke dansk og han har kun i begrænset omfang tilknytning til det danske samfund. Han arbejder 100 timer om måneden som opvasker på en restaurant i [en landsby]. Klageren har ikke familie i Danmark udover sin fraseparerede ægtefælle og deres fælles barn, [A.S], der er seks år. Klagerens forældre og fem søskende bor i Pakistan. Flygtningenævnets flertal finder således ikke, at inddragelsen efter de oplyste forhold må antages at virke særligt belastende, og flertallet tiltræder herefter, at klagerens opholdstilladelse skal inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1.

Flygtningenævnets flertal finder i øvrigt ikke grundlag for at hjemvise sagen eller udsætte denne som anført i klagerens advokats subsidiære og mere subsidiære påstande. Der henvises til, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han vil blive udsat for problemer ved en tilbagevenden til

Pakistan, idet hans oplysninger om, at [R] har fortalt om, at klageren har talt dårligt om [M], fremstår utroværdige og konstruerede til lejligheden.

Såfremt klageren ikke udrejser frivilligt til Pakistan, finder Flygtningenævnets flertal ikke, at udlændingelovens § 31 er til hinder for, at han kan udsendes tvangsmæssigt til Pakistan.

Flygtningenævnets flertal stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

For så vidt angår klageren finder Flygtningenævnets flertal efter en samlet vurdering med henvisning til afgørelsen vedrørende [klagerens tidligere ægtefælle], at dennes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er opnået ved svig, og at klageren har været bekendt hermed. Der er derfor grundlag for at forkaste forklaringen om asylmotivet.

Flygtningenævnets flertal finder ikke, at der foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende af de grunde, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt.

Flertallet har herved lagt vægt på, at klageren er indrejst i Danmark [i sommeren] 2011, og at hun derfor har opholdt sig i landet i mindre end fire år. Klageren har kun i et begrænset omfang tilknytning til det danske samfund. Hun har ikke familie i Danmark udover hendes fraseparerede ægtefælle og deres fælles barn, [A.S.], der er seks år. Klagerens moder og lillesøster bor i Pakistan i det hus, hvor klageren er vokset op. Klageren har i øvrigt to søstre, der bor i Pakistan med deres familier. Klageren har to brødre, der bor i Dubai.

Flygtningenævnets flertal finder i øvrigt ikke grundlag for at hjemvise sagen eller at udsætte den som anført i klagerens advokats subsidiære og mere subsidiære påstande. Der henvises til, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun vil blive udsat for problemer ved en tilbagevenden til Pakistan. Der henvises til, at det alene bygger på klagerens formodning, at [R] vil skabe problemer for hende. Der henvises endvidere til, at klageren ikke har sandsynliggjort, at det forhold, at den fraseparerede ægtefælle ikke længere har forældremyndigheden over fællesbarnet [A.S.], kan antages at ville skabe problemer med den fraseparerede ægtefælles familie.

Såfremt klageren og hendes barn ikke udrejser frivilligt til Pakistan, finder Flygtningenævnets flertal ikke, at udlændingelovens § 31 er til hinder for, at hun og hendes barn kan udsendes tvangsmæssigt til Pakistan.

Flygtningenævnets flertal stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnets afgørelse om afslag på genoptagelse fra juli 2017

Flygtningenævnet udtalte bl.a.:

”Den 24. marts 2015 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved De samt Deres medfølgende barn fik inddraget Jeres opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Det blev samtidig pålagt Dem at udrejse straks.

Ved e-mail fra Udlændingecenter Nordsjælland modtaget i Flygtningenævnet den 24. juli 2017, har Udlændingecenter Nordsjælland fremsendt en række dokumenter. Flygtningenævnet har opfattet mailen som en anmodning om genoptagelse. Flygtningenævnet har foranstaltet dokumenterne oversat. Det ene dokument fremstår som et brev fra Tehreek e Talibaan Pakistan [fra efteråret]

2015, hvoraf blandt andet fremgår, at De og Deres tidligere ægtefælle ikke kun er Mujahadins brødrer, men tillige islams og Profetens fjende, idet De og Deres tidligere ægtefælle har begået blasfemi, samt at lederen Sheikh al Hadees har beordret Mujahadins brødre til at slå Dem og Deres tidligere ægtefælle ihjel ved Jeres ankomst til Pakistan. De øvrige dokumenter fremstår som avisudklip fra www.dailyjinnah.com af en ukendt dato, hvoraf blandt andet fremgår, at [NM] og hans familie blev såret under et slagsmål. Det fremgår videre, at der forinden slagsmålets begyndelse var dukket nogle ukendte personer op, der havde råbt ”hvor er [klagerens tidligere ægtefælle], [NM] og [klageren] henne?”, hvorefter de havde udsat [NM] og hans familie for vold. De har endelig vedlagt en række udtalelser fra diverse lærere og ledere fra [en dansk skole] dateret i perioden 2014-2017, hvoraf blandt andet fremgår, at Deres søn taler og forstår en del dansk, at Deres søn er en god og rar dreng samt at Deres søn er vellidt og har mange kammerater.

I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at genoptage sagen eller grundlag i øvrigt for at udsætte Deres udrejsefrist. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tilført sagen væsentlige nye oplysninger i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

Flygtningenævnet kan således henholde sig til sin beslutning af 24. marts 2015. Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at De har sandsynliggjort, at De samt Deres medfølgende barn skulle være forfulgt af en navngiven person, idet dette alene beror på Deres formodninger. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at nævnets flertal allerede i sin afgørelse af 24. marts 2015 afviste Deres tidligere ægtefælles forklaring om, at han var i risiko for forfølgelse af den pågældende i Pakistan. Det bemærkes i den forbindelse, at nævnet i sin afgørelse af 24. marts 2015 lagde vægt på, at Deres asylmotiv var identisk med Deres tidligere ægtefælles asylmotiv.

Flygtningenævnet kan ikke tillægge det af Dem fremlagte brev fra Tehreek e Talibaan Pakistan, der er dateret [i efteråret] 2015, samt de af Dem fremlagte avisudklip fra www.dailyjinnah.com, der er udaterede, bevismæssig vægt. Det er Flygtningenævnets vurdering, at de fremlagte dokumenter henset til indholdet og tidspunktet for deres fremlæggelse fremstår som konstruerede til lejligheden. Nævnet finder således ikke at kunne lægge oplysningerne om, at lederen Sheikh al Hadees har beordret Mujahadins brødre til at slå Dem og Deres familie ihjel ved Jeres ankomst til Pakistan, fordi De og Deres familie har begået blasfemi samt at [NM] og hans familie blev såret under et slagsmål, til grund for behandlingen af sagen.

Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at de af Dem fremlagte udtalelser vedrørende Deres søn fra diverse lærere og ledere, kan føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det, at Deres søn taler og forstår en del dansk, ikke er asylbegrundende i medfør af udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet finder således fortsat ikke grundlag for at genoptage sagen om inddragelse af Deres tidligere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, ligesom nævnet fortsat ikke finder, at De har sandsynliggjort, at De ved en tilbagevenden til Pakistan er i reel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Det påhviler Dem fortsat at udrejse af landet i overensstemmelse med den i afgørelsen af 24. marts 2015 fastsatte udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt De ikke udrejser frivilligt, kan De, som det fremgår af nævnets beslutning af 24. marts 2015, udsendes tvangsmæssigt til Pakistan, jf. udlændingelovens § 32 a.”